

lov nr. 156 af 2. maj 1934 omfattede spare- og udlånsvirksomheder føres af direktøren for tilsynet med banker og sparekasser.

Direktøren overtager bankinspektørens og sparekasseinspektørens beføjelser og pligter i henhold til den hidtil gældende lovgivning. De i denne lovgivning indeholdte regler om det til banktilsynet og sparekassetilsynet knyttede personale finder anvendelse med hensyn til det under direktøren ansatte personale.

§ 2. De under tilsyn værende institutter dækker i forhold til deres gældsforpligtelser de samlede udgifter ved tilsynet i overensstemmelse med de hidtil gældende regler.

§ 3. Tidspunktet for denne lovs ikrafttræden fastsættes af handelsministeren.

Ved fremsættelsen af lovforslaget begrundede *handelsministeren* dets bestemmelser således:

„Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er opdelingen af det offentlige tilsyn med bankerne og sparekasserne i to selvstændige tilsynshistorisk begrundet. Udviklingen, som bl. a. har betydet, at antallet af selvstændige pengeinstitutter er nedadgående, ligesom den interne arbejdsgang inden for disse forenkles, hvilket letter tilsynsorganernes arbejde, har imidlertid medført, at man i handelsministeriet har ment at burde tage spørgsmålet om det hensigtsmæssige i en sådan ordning op til overvejelse. Under disse overvejelser har man fundet, at en fælles tilsynsmyndighed vil indebære en række fordele. Jeg skal her fremhæve den betydning, det vil kunne have, at det foreslåede fælles tilsynsorgan vil få *et samlet overblik over landets pengeinstitutter og deres virksomhed*. En fælles tilsynsmyndighed vil også på mere smidig måde kunne gennemføre en hurtigere løsning af problemer, der er fælles for banker og sparekasser, end det vil kunne ske ved forhandlinger mellem to selvstændige tilsyn. Det erfaringsgrundlag, der opnås gennem én institution, vil også kunne blive til større gavn gennem tilsynet for begge arter pengeinstitutter. I denne forbindelse kan der måske være anledning til at fremhæve, at der i de senere år — uanset den principielle forskel, der består mellem banker og sparekasser, en forskel, som fortsat skal bestå — i det praktiske arbejde er sket en sådan tilnærmelse mellem banker og sparekasser, at et fælles tilsyn forekommer mig at være noget ganske naturligt.

Man kunne måske nære frygt for, at en sammenlægning af to tilsyn vil kunne medføre en for stor institution til skade for det praktiske arbejde, uanset om en sammenlægning vil spare arbejdskraft. At der vil blive tale om en sådan *besparelse*, er jeg nemlig overbevist om. Jeg må sige, at jeg ikke deler en sådan frygt —